

Ijstransplantatie

Tot op de huid
Christiaan Bakker

Het is de laatste, wat koude-
re, dag van deze *winter light*, waarin zelfs een
tweestedentocht organiseren onmo-
gelijk lijkt. Ik ben op de behandel-
kamer en zie dat een wat geagiteer-
de, breedspakige man door, naar
blijkt, zijn zoon wordt binnengere-
den. De intensiteit van mantelzorg
is op het getekende gezicht af te
lezen. Een broodnodige, onmisbare
maar soms zelf ook lijdende pijler
van de gezondheidszorg.

Hij helpt zijn vader samen met
mij en de doktersassistent op de
behandelbank. De geest van de heer
Van Vliet is niet meer bij machte
om alle elementen van een nieuwe
situatie op het juiste moment een

plek te geven, terwijl zijn wil dat
nog wel wenst en van hem eist. Een
schrijnend en onvermijdelijk inslij-
tend aspect van het leven en de
steeds verder rekbare ouderdom.
We nemen samen nog een keer
rustig de procedure door en meneer
Van Vliet knikt instemmend. 'Graag
hoor dokter, ik snap het: die wond
moet nu maar eens dicht.'

De wondgenezing aan zijn onder-
been stagneert door een te groot
complex aan negatieve factoren: het
nauwelijks bewegen van het been
en dus de werkloze kuitspier, de
opgebruikte aderen met een rest-
kwaliteit van een set uitgelubberde
tuinslangen, de moeite van het lijf
om voldoende rode bloedlichaam-

vrachtwagentjes in het been te
krijgen en de aantasting van bloed-
vaatjes door rondgierend suiker.
Geen wonder dat het lichaam het
lek niet boven krijgt.

'Nu komt de verdoving.' 'Au, ja
dat voel ik ook wel zeg', hoor ik wat
geïrriteerd van de bank. 'Maar dok-
ter, wat gaat u nu precies doen met
die wond, ik snap er niets meer
van.' Ik overweeg een herhaling van
mijn uitleg maar zie dan weer zijn
Friese bretels, als brug naar het
verleden. De bretels die menig
avontuur hebben meebeleefd. Ik
herinner me nu de eerdere passie-
volle en trotse verhalen over Van
Vliets barre winters. En zie een
jonge Van Vliet voor me, in de win-
ter van '63, ja die van Paping! De
heer Van Vliet schaatste 'm ook. En
hij was ook deelnemer aan de door
de ANWB georganiseerde autotocht
over het IJsselmeer. Van Vliet aan

Dokter, u spreekt nog geen Fries, maar nu begrijp ik u beter dan in welke taal ook

het stuur op een viertonner op het
ijs! Een autorit zo populair dat er
file ontstond en hij wel zes uur deed
over de overtocht.

De overtocht van verdoving uit de
naald in de huid gaat sneller en is
volbracht. Ik besluit een andere
insteek te wagen. 'Weet u, meneer
Van Vliet, eigenlijk is wat we nu gaan
doen hetzelfde als toen in '97.' Ik zie
dat de alertheid, nog enigszins arg-
wanend, toeneemt. Kijk, op deze

plek op uw onderbeen is de huid
defect, er is een wak in uw huid. Val
er niet in! Hogerop zijn de omstan-
digheden gunstiger. Rustige aange-
sloten huidcellen. We verplaatsen
stukjes goede huid naar het huidloze
stukje.'

Ik kan mijn zin niet afmaken, een
druk bewegende Van Vliet vult aan:
'En dan groeit er gezonde huid om-
heen! U doet als het ware een ijs-
transplantatie, net als toen de brand-
weer in Sneek! Dokter, u spreekt nog
geen Fries, maar nu begrijp ik u
beter dan in welke taal ook. En overi-
gens had u dit best wat eerder mogen
uitleggen.' In mijn ooghoek zie ik
een glimlach en een knipoog bij de
zoon verschijnen; de ijzige sfeer is
definitief ontdooid en ik start met
goede moed de interventie.

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog
in ziekenhuis Nij Smellinghe